

Arrest

nr. 193 266 van 6 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen op 7 november 2013 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 25 februari 2005 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 11 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 22 augustus 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bij arrest nr.

196.909 van 13 oktober 2009 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.2. Op 10 februari 2006 wordt aan de eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.3. Op 11 februari 2006 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 2 september 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 12 april 2006 dient de eerste verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 18 april 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.5. Op 27 oktober 2008 wordt aan de eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 28 oktober 2008 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 11 maart 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.7. De tweede verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 25 december 2008 België binnen en vraagt op 28 mei 2009 asiel aan. Op 21 september 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Op 2 juni 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 31 maart 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.9. Op 16 juni 2011 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Op 24 juni 2011 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 1 september 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.11. Op 28 maart 2012 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 20 juni 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 6 augustus 2012 wordt aan de eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.13. Op 30 augustus 2012 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing bij arrest nr. 102 865 van 14 mei 2013 vernietigt, wordt de aanvraag op 12 juli 2013 opnieuw onontvankelijk verklaard.

1.14. Op 12 oktober 2012 wordt aan de eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.15. Op 6 november 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.16. Op 4 december 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 3 oktober 2013 wordt de aanvraag

onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 7 november 2013 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2012 werd ingediend en op 24.05.2013 werd aangevuld door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De heer M. A. (...) zou sinds 25 februari 2005 in België verblijven, mevrouw M. V. (...) zou België binnengekomen zijn op 25 december 2008. Dit samen met het feit dat mevrouw M. V. (...) een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde en volledig geïntegreerd zou zijn (zie attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De heer M. A. (...) diende een asielaanvraag in op 25 februari 2005, deze asielaanvraag werd afgesloten op 22 augustus 2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 11 mei 2005 en verbleef illegaal in België tot hij een tweede asielaanvraag indiende. De heer M. A. (...) diende een tweede asielaanvraag in op 12 april 2006, deze werd op 18 april 2006 afgesloten met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Mevrouw M. V. (...) diende een asielaanvraag in op 28 mei 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 21 september 2009 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 08 november 2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk 5 maanden 28 dagen voor de eerste en 6 dagen voor de tweede asielaanvraag van de heer M. (...); 3 maand 24 dagen voor de asielaanvraag van mevrouw M. (...) – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester Van Hoecke stelt dat mevrouw pas op 08 november 2012 een bevel ontving om het grondgebied te verlaten en dat wellicht nagelaten werd het bevel vroeger te betekenen door een vergissing of een vergetelheid. Door deze vergissing/vergetelheid zou zijn cliënte volledig geïntegreerd zijn –ze zou immers 3 jaar en 6 maanden volledig legaal in België geweest zijn- en heeft zij een gezin opgebouwd met de heer M. (...). Hun tweede kind zou enkel en alleen in België geboren zijn omdat mevrouw over een verblijfsdocument beschikte. We merken hier op dat het attest van immatriculatie (model A) dat betrokkene had gedurende voornoemde periode geen verblijfstitel is, maar een verblijfsdocument dat de tijdelijke toegang tot het verblijf op het grondgebied van het Rijk, met het oog op een asielaanvraag aantoont. Betrokkene werd geacht te weten dat haar verblijf precair was en dat het feit dat zij gedurende deze periode over een A.I. beschikte geen recht op verblijf opende. Haar partner, de heer M. A. (...) is sinds april 2006 illegaal in België. Betrokkenen hebben dus een gezinsleven opgebouwd in België terwijl zij niet in het bezit waren van een verblijfstitel die hen daartoe in staat stelde. Betrokkenen tonen niet aan waarom het feit dat de twee kinderen van mevrouw (zie attest van geboorte en geboortebewijs om het kraamgeld te bekomen krachtens de wetgevingen inzake gezinsbijslag) in België geboren werden een buitengewone omstandigheid zou vormen.

Wat betreft de opmerking dat er onnodige kosten en moeilijkheden ontstaan indien de aanvraag via de reguliere weg ingediend wordt, merken we op dat dat voor iedere vreemdeling geldt en dat dit dus geen buitengewone omstandigheid is.

*Het feit dat A. (...) hier naar de kleuterschool gaat (zie attest van bekendheid), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat bij aanvang van het lopende schooljaar 2013/2014 betrokkenen reeds enige tijd illegaal in het land verbleven. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De regularisatieaanvraag d.d. 4.12.2012 van verzoekers wordt onontvankelijk verklaard.

Eerste verzoekster kan hiermee niet akkoord gaan vermits zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag op een legale manier in België verbleef.

Verzoekster had een asielaanvraag gedaan op 28.5.2009 en blijkbaar werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen een negatieve beslissing gemaakt op 21.9.2009. Verzoekster heeft deze beslissing echter nooit ontvangen en zij heeft ook op een andere manier te weten gekomen dat er in haar asielprocedure een negatieve beslissing werd gemaakt. Het verblijfsdocument van verzoekster werd door het gemeentebestuur verder afgestempeld en dit tot en met 24.11.2012 nadat verzoekster per aangetekende brief van verwerende partij een "bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" had ontvangen op 8.11.2012 per aangetekende post. In het "bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" werd aan verzoekster een termijn van 30 dagen toegekend om het grondgebied te verlaten.

Er kan door verwerende partij niet ontkend worden dat verzoekster tot en met 8.11.2012 op een wettelijke manier in België heeft verbleven en dat zij tevens nog een verblijfsrecht had gedurende de periode van 30 dagen, zijnde tot 8.12.2012.

Dit is een periode van 3 jaar en 6 maanden legaal verblijf.

Door verzoekster en haar partner werd in deze periode van legaal verblijf, nl. op 4 december 2012 een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ingediend bij de Burgemeester van de Stad Antwerpen.

In de regularisatieaanvraag van 4.12.2012 wordt uitdrukkelijk gestipuleerd dat dit een bijzondere omstandigheid uitmaakt om de regularisatieaanvraag in te dienen op het ogenblik dat verzoekster in België verbleef met haar partner en hun twee kinderen waarvan het jongste kind schoolgaande was.

Het feit dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard door verwerende partij maakt een schending uit van artikel 9bis Vreemdelingenwet."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, en "de materiële motiveringsplicht van' de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij voert aan dat verzoekster gedurende 3 jaar en 6 maanden legaal verblijf genoot in het Rijk, ten gevolge van de asielaanvraag die zij indiende op 28.05.2009. De weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou haar nooit ter kennis zijn gebracht. Zij werpt op dat haar attest van immatriculatie werd vernieuwd tot zij op 08.11.2012 werd bevolen om het grondgebied te verlaten. Daarna zou zij nog een verblijfsrecht hebben gehad gedurende 30 dagen.

De onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, zou een schending uitmaken van de wet van 15 december 1980.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Nergens in die bepaling worden de buitengewone omstandigheden gespecificeerd, zodat verzoekende partij niet zonder meer kan invoeren dat het feit dat zij bepaalde elementen als buitengewone omstandigheden aanduidde in haar aanvraag, ertoe zou leiden dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 werd geschonden.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852)

Verzoekende partij concretiseert echter niet op welke wijze die bepalingen zouden zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Waar verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. (cf. RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Verzoekende partij gaat met haar betoog voorbij aan het determinerend motief van de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat zij werd geacht te weten dat haar verblijf in functie van de asielaanvraag precair was en dat het feit dat zij tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.11.2012 over een attest van immatriculatie beschikte, geen verblijf opende.

Waar verzoekende partij aanvoert dat dat verzoekster gedurende 3 jaar en 6 maanden legaal verblijf genoot in het Rijk, beperkt zij haar middel tot het herhalen van een argument dat reeds werden beoordeeld door verwerende partij en gaat hiermee voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen, en enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hen aangehaalde elementen, met name het verblijf van de verzoekende partijen sinds respectievelijk 2005 en 2008 in België samen met het feit dat de tweede verzoekster een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde en volledig geïntegreerd zou zijn, de duur van de door hen doorlopen asielprocedures, het legaal verblijf gedurende 3 jaar en 6 maanden in België van de tweede verzoekster, het gegeven dat de kinderen in België werden geboren, de onnodige kosten en moeilijkheden ingeval van een terugkeer naar hun land van herkomst en het feit dat A. hier naar de kleuterschool gaat, “*geen buitengewone omstandigheid (vormen)*”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen wordt met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij hun aanvraag niet in hun land van oorsprong hebben ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoekende partijen stellen niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing nu de tweede verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag op een legale manier in België verbleef. Zij lichten toe dat de tweede verzoekster op 28 mei 2009 een asielaanvraag heeft ingediend en dat zij de negatieve beslissing die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 september 2009 genomen zou hebben nooit heeft ontvangen, dat haar verblijfsdocument door de gemeente telkens werd afgestempeld en dit tot en met 24 november 2012, nadat zij per aangetekend schrijven op 8 november 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker had ontvangen waarin haar een termijn van dertig dagen werd toegekend om het grondgebied te verlaten. Aldus menen de verzoekende partijen dat de tweede verzoekster tot 8 november 2012 op een wettelijke manier in België heeft verbleven en dat zij nog een verblijfsrecht had tot 8 december 2012. Zij betogen dat de aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing in deze periode van 3 jaar en 6 maanden van legaal verblijf werd ingediend en dat in de aanvraag uitdrukkelijk gestipuleerd werd dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt. De verzoekende partijen beperken zich evenwel tot een herhaling van de door hen ingeroepen elementen en hun eigen standpunt, namelijk dat zij hun aanvraag indienen op het ogenblik dat zij geldig in België verblijven en gedurende een periode van drie jaar en zes maanden legaal in België hebben verbleven, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, met name dat de tweede verzoekster *“verkoos (...) geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 08 november 2012 en (...) sindsdien illegaal in België (verblijft)”*. De loutere omstandigheid dat de tweede verzoekster een termijn van dertig dagen werd gegeven om het grondgebied te verlaten, brengt niet met zich dat zij gedurende deze termijn *“op een legale manier in België verbleef”*. In tegendeel, de afgifte op 8 november 2012 van het bevel om het grondgebied te verlaten, bevat net de vaststelling dat zij zich niet op legale wijze in België bevond. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op foutieve gronden werd vastgesteld dat de tweede verzoekster sinds 8 november 2012 illegaal in België verblijft en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen)”*. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de door hen ingeroepen omstandigheden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN